După C.M. de handbal feminin

ECHIPA ROMÂNIEI ARE VALOARE CERTĂ PENTRU A SE IMPUNE LA MONTREAL

În acest scop, este necesar ca tehnicienii și jucătoarele să desfășoare o intensă muncă de pregătire, de omogenizare valorică a formației, să dovedească abnegație și conștiinciozitate

A VI-a ediție a campionatului mondial de handbal feminin a fost — așa cum am mai subliniat — cea mai dificilă din istoria competiției. Nivelul valoric ridicat al majorității formațiilor (ca urmare a ascensiunii handbalului feminin și a pregătirilor intense efectuate pentru această întrecere cu dublu obiectiv — titlul mondial și calificarea la J.O.), echilibrul de forțe și dîrzenia încă neîntîlnită a jucătoarelor au generat partide de mare luptă, spectaculoase, uneori dramatice.

În acest context, **reprezentativa României**, aflată printre fruntașe, **a reușit să-și îndeplinească numai unul dintre obiective — calificarea la Jocurile Olimpice de la Montreal, celălalt (obținerea unei medalii) fiind ratat.** Dacă la alte discipline sportive locul IV la campionatul mondial poate fi socotit satisfăcător, uneori chiar bun, în handbal această poziție este apreciată drept necorespunzătoare. Este consecința firească a nivelului la care se situează handbalul românesc, a succeselor repurtate de-a lungul anilor, a pretențiilor justificate față de acest sport.

Handbalistele noastre au evoluat bine în preliminarii, la Vilnius, unde au întrecut echipele Japoniei (24—18), Norvegiei (13—10) și Cehoslovaciei (20—6 !). În turneul final, însă, prestațiile lor s-au situat între calificativele **slab** și **satisfăcător** : 16—17 cu U.R.S.S., 9—10 cu Ungaria, 7—10 cu R. D. Germană și 12—11 cu Iugoslavia. Care au fost cauzele acestei comportări inconstante, uneori contradictorii ? De ce au pierdut, **la limită**, unele partide ? De ce au săvîrșit handbalistele noastre o serie de greșeli, unele de-a dreptul copilărești ? Pentru a răspunde la aceste întrebări ne-am revăzut notițele din timpul întrecerilor, ne-am amintit unele secvențe și am făcut un inventar al cauzelor. **De mare ajutor în selectarea și explicarea considerentelor care au determinat reușita parțială a handbalului nostru feminin la C.M. ne-a fost și recenta ședință de analiză a Biroului F.R.H., la care au fost prezenți și membri ai conducerii C.N.E.F.S.**

Am depistat trei categorii de cauze și le vom discuta în ordinea gravității și a ponderii lor. Prima o constituie **accidentările.** Chiar la sfîrșitul preliminariilor, reprezentativa României a pierdut practic două dintre componentele sale de bază, extremele **Cristina Petrovici** și **Nadire Luțaș**, accidentate. **Pierderea acestor „piese de bază" a influențat negativ comportarea echipei, i-a dereglat mecanismul.** În timpul turneului final, alte jucătoare s-au accidentat **(Arghir, Bosi, Ionescu)**, una dintre ele — Simona Arghir — devenind indisponibilă pentru două luni. Este clar, aceasta a fost una dintre principalele cauze ale căderii echipei (și pe fondul unei căderi psihice). Din tot ceea ce se exersase, din tot ceea ce se pregătise, aproape nimic n-a mai putut fi realizat, deoarece... principalii pioni ieșiseră de pe tablă.

O altă carență cu pondere (din păcate, mare) a constituit-o modul criticabil în care echipa a fost condusă de această dată. Antrenorul emerit **Constantin Popescu** este un tehnician reputat, un om cu vaste cunoștințe în materie, capabil să pregătească o echipă reprezentativă pentru cucerirea titlului mondial. De altfel, antecedentele o probează : el a obținut cu selecționatele României 3 medalii de aur la C.M. Aceste mari atu-uri sînt însă grevate, în încercarea de a le valorifica, de starea de nervozitate care-l cuprinde pe antrenorul C. Popescu cu puțin timp înainte de începerea întrecerilor. Emotiv, irascibil, el nu mai are calmul, luciditatea necesară pentru a conduce cu mînă sigură echipa, pentru a o îmbărbăta, a-i indica soluțiile de moment de punere în valoare a potențialului. Așa se explică unele schimbări premature, starea de nervozitate transmisă întregului lot, inhibarea unora dintre sportive, formule nepotrivite la care a apelat în unele întîlniri. Antrenorul C. Popescu are datoria să elimine aceste grave carențe, să-și impună conduita cea mai adecvată în timpul meciurilor și, așa cum spunea vicepreședintele F.R.H., **D. Costea, „să se antreneze intens pentru aceasta".** N-ar trebui uitate nici cuvintele președintelui F.R.H., **Ioan Kunst-Ghermănescu : „Echipa națională nu este proprietatea unui antrenor, ci locul său de muncă ; echipa reprezentativă este a României".** Lucru valabil pentru toți antrenorii de loturi.

Dintr-o altă categorie de cauze care au determinat comportarea sub așteptări am selectat : **decalajul nefiresc dintre titulare și rezerve** (creat de faptul că în pregătiri s-a mizat numai pe o formație-standard, orientare greșită în condițiile unui turneu de 7 jocuri în 10 zile care reclama un lot întreg omogen, valoros, specializat pe posturi) ; **comportarea nesatisfăcătoare a echipei în apărare** (lipsă de mobilitate și atenție) ; **potențial fizic (atletic) general scăzut al întregului lot** (urmare a unei selecții nejudicioase în perioada junioratului și a unei pregătiri insuficiente ulterior) ; **lipsa posibilităților tactice de depășire a diferitelor sisteme de apărare ; labilitatea psihică ; necunoașterea noutăților de ultimă oră** (în sistemul de joc și formații) **la o serie de adversare** (Ungaria, R. D. Germană și, mai ales, U.R.S.S. și Iugoslavia) ; **oboseala acumulată înainte de plecare** (trei zile petrecute prin aeroporturi). Cumulate, toate acestea au diminuat considerabil potențialul reprezentativei României, i-au redus șimțitor șansele.

Biroul federal a încredințat, în continuare, sarcina pregătirii echipei pentru Jocurile Olimpice antrenorului emerit **Constantin Popescu** și colegului său **Dan Bălășescu.** Pornind de la premisa certă, reală, că valoarea intrinsecă a jucătoarelor și a tehnicienilor, condițiile excelente de pregătire puse la dispoziție, posibilitățile evidente ale lotului, îndreptățesc speranța de a se obține la Montreal titlul olimpic, se creează obligația unei pregătiri de înaltă ținută. Eliminarea tuturor lipsurilor, o grijă deosebită pentru recuperarea sportivelor accidentate, pentru refacerea întregului lot, o selecție judicioasă a elementelor capabile să facă față unei campanii de maximă dificultate și responsabilitate, un proces instructiv-educativ la nivelul celor mai ridicați parametri (cu accent pe creșterea potențialului fizic, îmbunătățirea apărării, specializarea pe posturi și crearea unor rezerve la nivelul titularelor) — iată sarcinile care stau în fața lotului național de handbal, a tehnicienilor lui. Federația de specialitate trebuie și ea să acționeze mai ferm, să-și impună punctul de vedere, să controleze și să îndrume permanent, prin antrenorul federal, colegiul de antrenori și chiar prin Biroul federal activitatea acestui lot care **poate** și **trebuie** să îndeplinească obiectivul pe care și l-a asumat de a cuceri o medalie la Montreal, dacă se va putea chiar de aur.

Hristache NAUM

RECOLTĂ BOGATĂ LA SFÎRȘIT DE AN

Tinerii înotători au stabilit 37 noi recorduri ale țării Horațiu Neagrău, multiplu recordman — un caz unic Brasistul Alex. Szabo este și un specialist la „delfin"

Reunirea într-un concurs de amploare la finele anului a speranțelor înotului a intrat în tradiția competițiilor cu caracter intern. Organizarea „Cupei speranțelor" în vacanța de iarnă a elevilor, la sfîrșitul unui ciclu de pregătire în bazin acoperit, este binevenită din toate punctele de vedere. Pe de-o parte, antrenorii au posibilitatea de a evalua eficacitatea antrenamentelor într-o perioadă de mari acumulări, cînd de fapt se pun bazele performanțelor din vară, iar pe de altă parte selecționerii loturilor au un excelent prilej de trecere în revistă a tuturor elementelor talentate pe care vor conta în sezonul următor.

Adăugînd faptul că de-a lungul celor 8 reuniuni au fost stabilite 37 noi recorduri naționale de copii, unele dintre ele de o bună valoare, vom putea conchide că întrecerile de la Ploiești s-au bucurat de o reușită deplină. La aceasta a contribuit și interesul sporit pentru creșterea tinerilor într-o serie de secții ca Sc. sp. Reșița, Crișul Oradea, C.S.M. Cluj-Napoca, Lic. 4 Galați, Sc sp Brăila și, cum era de așteptat, Sc. 54 București, primul nucleu al unui viitor liceu de înot.

Obligînd — prin actualul regulament de desfășurare — secțiile să-și înscrie sportivii în probe cît mai variate și mai ales în stafete pe diverse procedee tehnice, federația a reușit, evident, să dea impuls în ultima vreme pregătirii multilaterale a înotătorilor. Acestia nu s-au mai prezentat doar la startul curselor care i-au „consacrat", încercîndu-și cu mult curaj forțele și în alte stiluri. Urmarea ? Cîteva surprize dintre cele mai plăcute și asupra unora am dori să ne oprim.

Pînă în această vară, despre clujeanul **Al. Szabo** (14 ani), finalist la campionatele europene de juniori de la Geneva (limita de vîrstă a fost 15 ani), se știa că este un talentat brasist. De altfel, el și deține recordurile naționale (pentru categoria sa de vîrstă) la 50 m bras (32,1) și 100 m bras (1:13,2). La Ploiești însă, **Szabo** a făcut dovada unor indiscutabile calități și pentru probele de delfin — a împărtit locul I cu H. Neagrău cu un record la 50 m (29,4) — sau cele de mixt. Un alt exemplu concludent ni l-a oferit și orădeanul **Horațiu Neagrău**, seful promoției '75. La elevul lui **Herman Schier** toată lumea aprecia calitățile de fondist sau delfinist. De această dată, Horațiu — antrenorul său ne spunea că este și un elev excelent — a impresionat și prin talentul său de sprinter. Luînd startul în cursa de 100 m liber, el a realizat 58,8 sec. stergînd din tabelă vechiul record (59,5), al lui Zeno Opritescu, datînd din 1968 ! Astfel, la această oră, sportivul orădean deține toate recordurile naționale ale categoriei de vîrstă (14 ani, pe care o va depăși peste cîteva zile), în probele de craul, caz unic în istoria înotului românesc.

Firește, **numărul mare de recorduri înregistrate este îmbucurător. Am observat însă că marea majoritate au fost obținute în curse pe distante scurte** (50 și 100 m), **deși obiectivul principal urmărit de antrenori în primul ciclu de pregătire a fost îmbunătățirea substanțială a rezistenței și forței.** Pentru îndeplinirea acestui obiectiv sportivii ar fi trebuit să înregistreze, în primul rînd, rezultate superioare în probele pe distante mai lungi (200 m, 400 m sau 800 m), fiindcă pe baza acumulată în aceste luni s-ar fi creat apoi fondul dezvoltării vitezei în perioadele următoare. Lucrurile s-au petrecut însă invers, fapt ce ne obligă să privim totuși cu circumspecție datele privind volumul și intensitatea pregătirii efectuate de tinerii înotători în lunile de toamnă, ca și posibilitățile imediate ale noilor performeri de a înregistra un progres calitativ substantial.

V. ADRIAN

TENISUL DE MASĂ ÎNTRE DIVERTISMENT ȘI PERFORMANȚĂ

Finalele campionatelor republicane individuale s-au consumat recent la Arad. Campionii și-au îmbrăcat tricourile în aplauzele discrete ale asistenței, s-au înmînat medalii de aur, argint și bronz. Bucuria de pe podium s-a transmis pentru cîteva clipe în sală, întrerupînd reconfortant sentimentul de neîmplinire care a domnit tot timpul concursului și va dăinui o vreme, sperăm nu prea îndelungată. Fiindcă, sîntem datori s-o spunem de la început — sintetizînd părerea tuturor antrenorilor consultați, inclusiv a antrenoarei federale, Ella Constantinescu — *valoarea finalelor de la Arad a fost mediocră.*

Dar înainte de a ajunge la desfășurarea partidelor, să notăm că *și la masculin și la feminin tabelele întocmite de juriu erau presărate cu multe goluri. Absențele unor sportivi calificați în finale au dat din plecare o notă de improvizație etapei supreme a campionatului intern.* La masculin 24 de neprezentări, la feminin 7, adică 37 și, respectiv, 21 la sută din cei așteptați la Arad. Ne-am întrebat, firesc, *de ce n-au venit cei de la Școala sportivă Odorheiul Secuiesc, Voința Sîngeorzul de Pădure, Lotrul Brezoi ? De ce nu și-au prezentat toți sportivii la start Constructorul Hunedoara, Progresul, Spartac, Voința, Poli și Locomotiva București, Comertul Tg. Mureș și Gloria Buzău? Unde, dacă nu la finala pe țară, își verifică potențialul și raportează antrenorii și sportivii respectivi cum au muncit un an de zile ?* Aici nu se pune problema „vrem sau nu vrem", aici e vorba de *un sistem, de o disciplină, care nu pot fi ignorate după bunul plac al fiecăruia.* Ce să credem despre antrenorul secției de la Școala sportivă nr. 1 din București, M. Lăzărescu, care și-a trimis eleva (Viorica Petrini) fără să-i asigure foi de drum în ordine, legitimația și, dacă nu a considerat necesar să o însoțească, s-o dea măcar în grija cuiva ? Ea a stat spectatoare în tribună timp de 3 zile ! Credem că imputarea cheltuielilor de prisos — tren, masă, hotel — nu ar însemna, ea singură, o sancțiune.

În ce privește nivelul partidelor, cum arătam, *aproape totul a fost mediocru, cenușiu, neinteresant, departe de nivelul cerut unui campionat național, ca să nu mai vorbim de nivelul mondial.* Cu excepția Mariei Alexandru, total angajată, preocupată de fiecare partidă și minge, cu excepția lui Doboși — păstrînd proporțiile — sau a 2—3 copii de 13—14 ani (Crișan și frații Böhm, de la Cluj-Napoca), la care am adăuga pe Aurel Ovanez (Progresul Buc.) și finala de dublu fete (Alexandru, Moldovan — Ferenczi, Cărucerul), care au mai înviorat asistența pe alocuri, în rest slab, slab pe linie ! Au abundat scorurile de 3—0, semn că în această mediocritate generală aproape jumătate din concurenți, ca și învingătorii acestora, cînd mergeau mai departe, nu au justificat nici măcar acest calificativ. Să reținem : la finale, unde vin cei mai buni din țară ! *Servicii „fără probleme", tăcăneală, în general ritm exasperant de încet, neinsușirea unor lovituri de bază și mai ales slaba rezistență nervoasă au caracterizat pe participanții la aceste finale.* Se vede de departe că *în majoritatea secțiilor selecția este deficitară,* se lucrează cu cine vine și cînd vine la sală. Nici la fete, nici la băieți n-am putut descifra care este *tipul somatic* pe care se merge, dacă și-a pus cineva această problemă. Și la fete și la băieți era un conglomerat de prichindei (unii slăbuți, alții rotofei), de sportivi cu talie mijlocie, de alții foarte înalți, de asemenea pe subcategorii de... suplețe. Cu puține, foarte puține excepții, *nu am văzut la jucători o lovitură pe care s-o știe bine și să o folosească eficace pentru a puncta.* Mai toți antrenorii se lamentau pe margine, își implorau elevii să facă un anume lucru, dar era limpede că aceștia nu puteau fiindcă nu știau, nu învățaseră sau nu fuseseră învățați. Cu excepția aceleiași Maria Alexandru și altor 1—2 concurenți, *n-am văzut jucători completi, capabili să se orienteze tactic, în funcție de adversar,* să-și ia răspunderea atacului decisiv, bine pregătit. Jocul variat, servicile variate, loviturile cu efect, stopul la fileu ș.a. au fost rarisime. În discuțiile cu cițiva tehnicieni am aflat explicația. *Se lucrează puțin, schematic, și, peste putință, se vrea ca într-un timp insuficient să se învețe toate cîte sînt în lume, fără să se țină seama de caracteristicile elevilor și, pînă la urmă, fără să se învețe nimic temeinic.* De aici lipsa „poziției" adecvate la masă, și uluiala, mai ales în finalurile de set.

Simion Crișan *și frații* Iosif *și* Zsolt Böhm *(C.S.M. Cluj-Napoca), trei spiriduși care au animat finalele campionatelor.*

Cum scriam mai sus, este supărătoare *labilitatea psihică,* mai ales la fete. Brațe ridicate spre tavan, manifestări nervoase, de parcă altcineva era vinovat, pînă și la cei mai tineri jucători. La fete — fasoane greu de suportat, gesturi largi a lehamite sau de „stele" neintelese. Este evident că *asemenea jucători de tenis de masă nu sînt pregătiți, nu sînt educați pentru lupta sportivă, într-un joc în care răsturnările de rezultat nu sînt neobișnuite.* Elevii nu ascultă indicațiile antrenorilor fiindcă *nu au fost învățați să asculte.* Aprecierile aparțin tot unui antrenor, observator competent, dar ai cărui elevi trădau și ei asemenea neajunsuri.

În astfel de condiții, este lesne de înțeles cam cum au arătat partidele de dublu...

Și mai supărător este faptul că *unii tineri în care s-au investit speranțe (cum ar fi Moraru și Gyöngyösi), cărora li s-au asigurat condiții deosebite, au fost trimiși în numeroase turnee de pregătire și la mari competiții, ca și unii mai puțini tineri, de la care se tot așteaptă maturizarea sportivă, nu au îndreptățit încrederea și eforturile de tot felul.*

Tot din discuțiile cu tehnicienii consultați de noi la Arad am desprins faptul că *activul federației se ocupă aproape în exclusivitate de loturi, acordînd foarte puțină atenție muncii concrete a secțiilor, care nu sînt îndrumate unitar, controlate sistematic și, firește, trase la răspundere cînd e cazul.*

Ce e de făcut ? Federația și cluburile știu prea bine. Biroul federal, *în plenul lui,* să ia de îndată în dezbatere concluziile specialiștilor care au urmărit finalele, *să întroneze o orientare și o metodică unică de selecție și pregătire, o atmosferă de muncă, disciplină și răspundere în secții.* Poate ar trebui văzut dacă n-ar fi mai bine pentru un timp să se pună accent pe secțiile de la Progresul, C.S. Arad, C.S.M. Cluj-Napoca, Craiova, Iași și Buzău; să se încurajeze și tenisul de masă cu caracter de divertisment, dar să se delimiteze clar sarcinile de performanță. *Succesele obținute de-a lungul anilor stau garanție reușitei, dar și obligă.*

Mircea COSTEA

Sportul Pag.a 7-a